

LBRIS

We know
books

NICHOLAS SPARKS

Respirație în doi

Traducere din limba engleză și note
ADINA PANAIT și MAGDA CIUBĂNCAN

LITERA

București
2020

Kindred Spirit

Există povești care se nasc din locuri misterioase și necunoscute și altele care sunt descoperite, ca un cadou de la altcineva. Această poveste este una dintre cele din urmă. Într-o zi răcoroasă și cu vânt puternic de la sfârșitul primăverii anului 2016, am condus către Sunset Beach, Carolina de Nord, una dintre multele insule mici situate între Wilmington și granița cu Carolina de Sud. Mi-am parcat camioneta lângă dig și am urcat pe plajă, îndreptându-mă spre Bird Island, o zonă protejată și nelocuită de pe coastă. Localnicii mi-au spus că era acolo ceva ce trebuia să văd; probabil, au sugerat ei, locul putea ajunge într-unul dintre romanele mele. Mi-au spus să fiu atent la un steag american; și, când îl observam în depărtare, însemna că mă apropiam.

Nu la mult timp după ce-a apărut steagul, am făcut ochii mari. Urma să caut o cutie poștală numită Kindred Spirit. Căsuța poștală – amplasată pe un par dintr-o bucată de buturugă veche de lângă o dună cu iarbă pestriță – era acolo de prin 1983 și aparținea tuturor și nimănui. Oricine poate lăsa o scrisoare sau o carte poștală; orice trecător poate citi orice a fost lăsat în interior. Mii de oameni fac acest lucru în fiecare an. De-a lungul timpului, Kindred Spirit a fost o colecție de speranțe și vise în formă scrisă... și, întotdeauna, există povești de dragoste ce pot fi găsite.

Plaja era pustie. În timp ce mă apropiam de căsuța poștală izolată pe porțiunea ei de țărm, puteam doar întrezări băncuța de lemn de lângă ea. Era locul de odihnă perfect, un avanpost de reflecție.

Întinzând mâna către interiorul ei, am găsit două cărți poștale, mai multe scrisori ce fuseseră deschise înainte, o rețetă pentru tocănița Brunswick, un jurnal care părea să fi fost scris în germană și un plic mare. Existau pixuri, o bucată de hârtie neutilizată și plicuri – probabil pentru oricine se simțea inspirat să-și adauge propria poveste la colecție. Luând loc pe bancă, am examinat cu atenție cărțile poștale și rețeta, înainte să trec la scrisori. Aproape imediat, am observat că nimeni nu-și folosise numele de familie. Unele dintre scrisori aveau prenumele, altele aveau doar inițiale, iar multe altele erau complet anonime, ceea ce nu făcea decât să sporească nota de mister.

Dar anonimatul părea să permită o reflecție foarte onestă. Am citit despre o femeie care, în urma luptei cu cancerul, l-a cunoscut pe bărbatul visurilor ei la o librărie creștină, dar își făcea griji că nu era suficient de bună pentru el. Am citit despre un copil care spera ca într-o bună zi să devină astronaut. Era și o scrisoare a unui tânăr care plănuia să-și ceară iubita în căsătorie într-un balon cu aer cald și încă una de la un bărbat care-și dorea să-și invite vecina la o întâlnire, dar se temea să nu fie respins. Era o scrisoare de la cineva eliberat recent din închisoare, care nu voia altceva decât să-și reînceapă viața. Ultima misivă era de la un bărbat al cărui câine, Teddy, fusese de curând eutanasiat. Bărbatul era încă îndurerat, iar după ce i-am terminat de citit scrisoarea, am studiat fotografia care fusese strecurată în plic: arăta un labrador retriever negru, cu ochi prietenoși și un botic încărunțit. Omul se semnase cu inițialele A.K. și m-am trezit sperând că va găsi o modalitate de a umple golul pe care absența lui Teddy îl lăsase în urmă.

Briza era deja puternică și norii începuseră să întunece zarea. Venea o furtună. Am pus înapoi rețeta, cărțile poștale și scrisorile și m-am gândit dacă să deschid sau nu plicul. Grosimea lui indica un număr substanțial de pagini, iar ultimul lucru pe care mi-l doream era să fiu prins de ploaie în timp ce străbăteam înapoi

drumul spre camioneta mea. Întorcând plicul pe partea cealaltă, am văzut că cineva scrisese cu litere de tipar pe spate mesajul „CEA MAI UIMITOARE POVESTE CARE A EXISTAT VREODATĂ!“

O pledoarie pentru recunoaștere? O provocare? Cine scrisese mesajul, autorul sau cineva care examinase conținutul? Nu eram sigur, dar cum aș fi putut rezista?

Am deschis plicul. Înăuntru se aflau vreo douăsprezece pagini, fotocopiile a trei scrisori și câteva desene fotocopyate reprezentând un bărbat și o femeie care păreau clar îndrăgostiți unul de celălalt. Le-am dat deoparte și am căutat povestea. Primul rând m-a pus pe gânduri:

Destinul care contează cel mai mult în viața oricui este cel legat de iubire.

Tonul era diferit de cel din scrisorile anterioare, promițând ceva ce părea să fie grandios. M-am așezat mai bine ca să pot citi. După o pagină sau cam așa ceva, curiozitatea mea a devenit interes; după alte câteva pagini, nu am mai putut pune povestea deoparte. În următoarea jumătate de oră, am râs până am simțit că mi se strânge gâtul; am ignorat ușoara creștere în intensitate a brizei și a norilor care se transformau în culoarea cărbunelui. Tunete și licăriri de fulgere ajungeau deja la marginea îndepărtată a insulei când am citit ultimele cuvinte cu un sentiment de uimire.

Ar fi trebuit să plec atunci. Puteam vedea ploaia adunându-se deasupra valurilor ce se îndreptau spre mine, dar, în schimb, am preferat să citesc povestea a doua oară. La acea lectură, am putut auzi vocile personajelor cu o claritate deplină. Până când am terminat de citit scrisorile și am examinat desenele, am putut simți că ideea prinde contur, că aș putea să găsesc scriitorul și să pun în discuție modalitatea de a transforma povestea într-o carte.

Dar găsirea acelei persoane n-ar fi fost ușoară. Majoritatea evenimentelor avuseseră loc cu mult timp înainte – mai bine de un sfert de secol – și, în loc de nume, existau doar inițiale. Chiar și în scrisori, numele originale fuseseră albite înainte de copierea paginilor. Nu era nimic care să indice cine a fost scriitorul sau artistul.

Rămăseseră totuși câteva indicii. În partea din poveste care data din 1990, se menționa un restaurant cu o punte în spate și un șemineu interior, unde se presupune că o bilă de tun recuperată de pe una dintre navele lui Black Beard trona deasupra acestui șemineu. De asemenea, se făcea referire la o cabană de pe o insulă din largul coastei Carolinei de Nord, la câțiva pași de restaurant. Și, în ceea ce păreau a fi cele mai recent scrise pagini, scriitorul vorbea despre un proiect de construcție în desfășurare la o casă de pe plajă, dar pe o cu totul altă insulă. Habar n-aveam dacă proiectul era acum terminat, dar trebuia să încep de undeva. Deși trecuseră ani, speram că desenele mă vor ajuta în cele din urmă să identific subiectele. Și, desigur, mai era și cutia poștală Kindred Spirit de pe plaja unde stătusem, care a jucat un rol esențial în poveste.

Deja cerul devenise amenințător și știam că nu mai am timp. Am pus paginile înapoi în plic, l-am pus în cutia poștală și m-am grăbit spre camioneta mea. Abia am reușit să scap de ploaia torențială. Dacă aș fi așteptat câteva minute în plus, aș fi fost făcut leorcă și, în ciuda faptului că aveam ștergătoarele de parbriz la înălțime, abia puteam vedea prin parbriz. Am condus spre casă, mi-am gătit prânzul și am privit pe fereastră continuând să mă gândesc la cuplul despre care citisem în acele pagini. Până seara știam că vreau să mă întorc la Kindred Spirit și să studiez din nou povestea, dar vremea și unele călătorii de afaceri m-au împiedicat să mă întorc acolo mai devreme de o săptămână.

Când în cele din urmă am ajuns înapoi, celelalte scrisori, rețeta și jurnalul erau acolo, dar plicul nu mai era. M-am întrebat ce se întâmplase cu el. Eram curios dacă nu cumva un străin fusese la fel de mișcat de acele pagini ca și mine și le luase sau vreun îngrijitor curățase cutia poștală. Mă întrebam mai ales dacă autorul se răzgândise asupra dezvăluirii poveștii sale și venise să o recupereze el însuși.

Această întâmplare m-a făcut și mai mult să-mi doresc să vorbesc cu scriitorul, dar familia și munca m-au ținut ocupat încă o lună și abia în iunie am găsit timp să-mi încep căutarea. N-am să vă plictisesc cu toate detaliile referitoare la căutarea mea – a durat aproape o săptămână, am dat nenumărate telefoane, am făcut

vizite la diverse camere de comerț și birouri regionale unde au fost înregistrate autorizații de construire și am făcut sute de kilometri cu mașina. Fiindcă prima parte a poveștii avusese loc cu zeci de ani în urmă, unele dintre punctele de referință dispăruseră de mult. Am reușit să depistez restaurantul – acum era un bistro șic, cu fețe de masă albe, unde se serveau fructe de mare – și am folosit asta ca punct de plecare pentru excursiile mele de explorare, pentru a mă obișnui cu zona. După aceea, urmând firul autorizațiilor de construire, am vizitat insulă după insulă, iar într-una dintre numeroasele mele plimbări în susul și în josul plajei, am dat de sunet de ciocan și bormașină electrică – deloc neobișnuit pentru casele bătute de vreme care se aflau de-a lungul coastei. Când am văzut un bărbat mai în vârstă care lucra la o rampă ce ducea din vârful dunei până la plajă, am simțit o zvâcnire bruscă. Mi-am amintit desenele și, chiar de la distanță fiind, am bănuit că am găsit unul dintre personajele despre care citisem.

În timp ce mă îndreptam spre el, m-am prezentat, iar când m-am apropiat, am fost și mai sigur că el era acela. Am observat încordarea tăcută despre care citisem și aceiași ochi atenți, albaștri, la care se făcea referire într-una dintre scrisori. Făcând calculul, m-am gândit că era trecut de șaizeci de ani, ceea ce părea să fie vârsta potrivită. După o mică discuție, l-am întrebat direct dacă el a scris povestea care se terminase în *Kindred Spirit*. Drept răspuns, și-a îndreptat intenționat privirea spre ocean, fără să spună nimic preț de un minut. Când s-a întors cu fața către mine, mi-a spus că îmi va răspunde întrebărilor în după-amiaza următoare, dar numai dacă eram dispus să-i dau o mână de ajutor la construcție.

Dimineața următoare, devreme, m-am prezentat având la brâu o curea de scule, dar care s-au dovedit inutile. În schimb, m-a pus să car placaj, scândură, cherestea tratată sub presiune, din fața casei până în spate, pe deasupra dunei nisipoase către plajă. Teancul de cherestea era enorm, iar nisipul făcea ca fiecare încărcătură să pară de două ori mai grea. Mi-a luat o mare parte din zi și, în afară de a-mi spune unde să pun cheresteaua, nu mi-a vorbit deloc. Și-a petrecut ziua dând găuri, bătând cuie și lucrând sub un soare

arzător de început de vară, mai interesat fiind de calitatea muncii sale decât de prezența mea.

La scurt timp după ce am terminat de transportat ultima încărcătură, m-a rugat să mă așez pe dună și a deschis un frigider. A umplut două căni de plastic dintr-un termos ce stătuse la rece, și mi-a întins o ceașcă de ceai.

– Da, a decis el în cele din urmă să vorbească. Eu am scris-o.

– Este adevărată?

– Și-a mijit ochii, încercând parcă să mă evalueze.

– O parte din ea, a recunoscut el cu accentul pe care îl auzisem descris în acele pagini. Unii ar putea contesta faptele, dar amintirile nu sunt întotdeauna despre fapte.

I-am spus că eu cred că ar putea deveni o carte fascinantă și m-am aventurat într-o serie de argumente pasionale. M-a ascultat în tăcere, cu o expresie greu de interpretat. Dintr-un motiv sau altul, eram dornic, aproape disperat să-l conving. După o liniște stânjenitoare în timpul căreia a părut să-mi cântărească propunerea, în cele din urmă a vorbit: era dispus să discute ideea mai departe și poate chiar să fie de acord cu solicitarea mea, dar numai cu condiția ca el să fie primul care citește povestea. Și, dacă n-avea să-i placă, să dăm uitării acele pagini. M-am eschivat. Scrierea unei cărți durează luni, chiar ani de efort – dar s-a ținut ferm. Până la urmă, am fost de acord. Ca să fiu sincer, i-am înțeles raționamentul. Dacă rolurile noastre ar fi fost inversate, i-aș fi cerut același lucru.

Am mers apoi la cabană. Am pus întrebări și am primit răspunsuri. Mi-a oferit din nou un exemplar al poveștii și mi-a arătat desenele și scrisorile originale care însuflețeau și mai mult trecutul.

Conversația a curs mai departe. A povestit bine și a păstrat ce era mai bun la sfârșit. Odată cu căderea serii, mi-a arătat un obiect remarcabil – un produs al dragostei – care mi-a permis să vizualizez evenimentele în detaliu și cu claritate, ca și cum aș fi fost martor la toate cele întâmplate. De asemenea, am început să văd cum vor apărea cuvintele pe pagină, ca și cum povestea s-ar fi scris singură și rolul meu era ca pur și simplu să o transcriu.

Înainte de a pleca, mi-a cerut ca numele reale să nu fie folosite. Nu avea nici o dorință de faimă – se considera o persoană

privată – dar mai mult decât atât, știa că povestea avea potențialul de a deschide răni vechi și noi. Până la urmă, evenimentele nu avuseseră loc rupte de lume. Erau oameni reali implicați, iar unii dintre ei puteau fi tulburați de dezvăluiri. I-am onorat cererea deoarece cred că povestea lui are atât o valoare, cât și o semnificație mai largă: puterea de a ne reaminti că sunt momente în care destinul și iubirea se ciocnesc.

Am început să lucrez la scrierea romanului la scurt timp după acea primă seară pe care am petrecut-o împreună. În anul următor, ori de câte ori aveam întrebări, îl sunam sau treceam pe la el. Am vizitat locațiile sau cel puțin pe cele care nu s-au pierdut în istorie. Am trecut prin arhivele ziarelor și am examinat fotografiile făcute cu mai mult de douăzeci și cinci de ani în urmă. Pentru a descoperi și mai multe detalii, am petrecut o săptămână la o pensiune într-un mic oraș de coastă din estul Carolinei de Nord și am călătorit până în Africa. Am avut noroc, deoarece timpul părea să se miște mai încet în ambele regiuni; au fost momente în care m-am simțit ca și cum aș fi călătorit mult în trecut.

Călătoria mea în Zimbabwe a fost deosebit de utilă. Nu fusesem niciodată în țara respectivă și am fost copleșit de fauna sălbatică spectaculoasă. Țara fusese numită odată „coșul de pâine al Africii“, dar până la vizita mea, o mare parte din infrastructura agricolă se degradase și economia se prăbușise, în mare măsură din motive politice. M-am plimbat printre gospodării năruite și terenuri necultivate, imaginându-mi cât de verde trebuie să fi fost terenul când a început povestea. De asemenea, am petrecut trei săptămâni în diverse expediții safari, absorbind tot ceea ce mă înconjură. Am vorbit cu ghizi, cercetași și pândari, discutând despre pregătirea lor și viața lor de zi cu zi; am făcut presupuneri despre cât de dificil trebuie să fie pentru ei să-și întrețină familiile, pentru că își petrec cea mai mare parte a timpului în savană. Mărturisesc că am găsit o Africă extrem de seducătoare. Începând cu acele călătorii, am simțit deseori nevoia să mă întorc și știu că o voi face în scurtă vreme.

În ciuda întregii munci de documentare, există multe lucruri care rămân necunoscute. Douăzeci și șapte de ani este o perioadă

lungă de timp, iar reconstituirea textuală a unei conversații vechi dintre două persoane este imposibilă. De asemenea, nu putem să ne reamintim cu exactitate fiecare pas pe care l-a făcut o persoană, poziția norilor pe cer, sau ritmul valurilor ce se rostogoleau pe mal. Ceea ce pot spune este că ceea ce urmează este cel mai bun lucru pe care îl pot face în ciuda constrângerilor existente. Întrucât am făcut și alte modificări în scopul confidențialității, consider că această carte este un roman și nu o operă de nonficțiune.

Geneza, cercetarea și crearea acestei cărți au făcut să fie una dintre cele mai memorabile experiențe ale vieții mele. Într-un fel, a transformat felul în care privesc dragostea. Bănuiesc că majoritatea oamenilor au un sentiment persistent de „ce s-ar fi întâmplat dacă mi-aș fi urmat inima”? Și nu există nici un mod de a afla vreodată răspunsul acesta. O viață este, până la urmă, pur și simplu o serie de vieți mai mici, fiecare dintre ele trăite zi după zi, și fiecare dintre acele zile vine cu alegeri și consecințe. Bucată cu bucată, acele decizii ajută la formarea oamenilor care ajungem să fim. Am prins laolaltă câteva fragmente cât am putut de bine, dar cine poate spune că imaginea pe care am pus-o cap la cap este un adevărat portret al cuplului așa cum a fost el cu adevărat?

Întotdeauna vor exista sceptici când vine vorba de iubire. Îndrăgostirea este partea ușoară; să faci ca dragostea să dăinuie pe fondul diferitelor provocări ale vieții este un vis iluzoriu pentru mulți. Dar dacă citiți această poveste cu același sentiment de uimire pe care l-am simțit eu când am scris cartea, atunci probabil credința voastră în forța stranie pe care iubirea o poate exercita în viața oamenilor va fi reînnoită. S-ar putea chiar să vă găsiți calea către Kindred Spirit într-o zi, cu o poveste proprie pe care să o spuneți... una care are puterea de a schimba viața cuiva în moduri pe care nu vi le-ați imagina vreodată ca fiind posibile.

Nicholas Sparks
2 Septembrie 2017

LBRIS

We know
books

PARTEA I

TRU

În dimineața zilei de 9 septembrie 1990, Tru Walls ieși afară și cuprinse cu privirea cerul începutului de zi, care spre orizont se apropia de culoarea focului. Pământul de sub picioarele lui era crăpat, iar aerul era uscat; trecuseră deja două luni de la ultima ploaie. Praful i se lipea de ghetе în timp ce se îndrepta spre camioneta pe care o avea de mai bine de douăzeci de ani. Camioneta, asemenea ghetelor, era acoperită cu praf, atât în interior, cât și în exterior. În spatele unui gard cu sârmă electrică pe marginea superioară, un elefant smulgea crengile unui copac care căzuse în acea dimineață. Tru nu îi o acordă o atenție deosebită. Făcea parte din peisajul pe care îl cunoscuse încă din primele secunde ale vieții sale – strămoșii lui emigraseră din Marea Britanie cu mai mult de un secol în urmă – și nu era deloc alarmat, cum nici un pescar nu ar fi fost alarmat la vederea unui rechin în timp ce-și scotea captura zilei. Era un bărbat suplu, cu păr negru și riduri în colțurile ochilor, riduri pe care le căpătase privind o viață întreagă cu ochii mijiți sub soare; la patruzeci și doi de ani se întreba uneori dacă el a ales să trăiască în savana uscată sau dacă savana l-a ales pe el.

În tabără era liniște; ceilalți ghizi – inclusiv Romy, cel mai bun prieten al lui – plecaseră mai devreme în acea zi către cabana principală, de unde urmau să aducă cu feribotul în savană oaspeți din toată lumea. Tru lucra la cabana din Parcul Național

Hwange de zece ani; înainte dusese o viață nomadă, schimbând cabanele la câțiva ani, pe măsură ce căpăta experiență. Ca o regulă personală, evita doar acele cabane unde vânatul era permis – ceea ce bunicului lui i se păruse de neînțeles. Bunicul lui – căruia i se spunea Colonelul, deși nu fusese niciodată în armată – susținea că ucisese mai bine de trei sute de lei și pantere de-a lungul vieții, în timp ce proteja animalele domestice de la ferma uriașă a familiei de lângă Harare, unde crescuse Tru. Tatăl vitreg și frații vitregi ai lui Tru se îndreptau încet spre același număr. Pe lângă vite, familia lui Tru se îngrijea de diverse culturi, iar ferma lor producea cele mai mari cantități de tutun și de roșii din țară. Și cafea, de asemenea. Străbunicul lui lucrase cu legendarul Cecil Rhodes – magnat al mineritului, politician și simbol al imperialismului britanic –, acumulând deja pământuri, bani și putere până la sfârșitul secolului al nouăsprezecelea, înainte ca ferma să fie preluată de bunicul lui Tru.

Așadar, afacerea era roditoare când bunicul lui Tru, Colonelul, o moștenise de la tatăl lui și, după cel de-al Doilea Război Mondial, întreaga afacere se extinsese exponențial, iar familia Walls devenise una dintre cele mai înstărite din țară. Colonelul nu a putut niciodată să înțeleagă dorința lui Tru de a fugi de ceea ce, în acel moment, se putea numi un adevărat imperiu economic și o viață trăită în lux. Înainte să moară – atunci când Tru avea douăzeci și șase de ani – a vizitat o dată rezervația unde lucra Tru în acel moment. Deși fusese cazat în cabana principală și nu în cea a ghizilor, bătrânul a fost șocat de spațiul în care locuia Tru. Ceea ce inspectase el probabil i se păruse, în esență, o cocioabă, fără izolație și fără telefon. Lumina era dată de o lampă cu kerosen, iar un mic generator comun puneă în funcțiune un frigider în miniatură. Nu era nici pe departe casa în care fusese crescut Tru, dar Tru nu avea nevoie decât de acel peisaj auster, mai ales atunci când se lăsa seara și oceanul de stele își făcea apariția deasupra lui. De fapt, era chiar mai bine decât în alte locuri unde lucrase înainte; dormise chiar și în cort în alte două tabere. Aici, cel puțin, avea apă curentă și un duș, ceea ce i se părea a fi aproape un lux, deși împărțea baia cu alte persoane.

În dimineața aceea, Tru își luase cu el chitara, în husa ei ponoșită; o cutie cu mâncare și un termos; câteva desene pe care le făcuse pentru fiul lui, Andrew; și un rucsac cu haine pentru câteva zile, cosmetice, blocuri de desen, creioane colorate și cu cărbune și pașaportul. Deși urma să fie plecat cam o săptămână, i se părea că nu avea nevoie de altceva.

Camioneta lui era parcată sub un baobab. Cătorva dintre ceilalți ghizi le plăcea acel fruct uscat și cărnos. Obișnuiau să îl amestece în terciul de dimineață, dar Tru nu se acomodase cu gustul. Își aruncă rucsacul pe scaunul din față și verifică remorca pentru a se asigura că nu lăsase nimic din ce putea fi furat. Urma să-și lase camioneta la ferma familiei, acolo erau mai mult de trei sute de oameni care munceau pământul, și toți câștigau foarte puțin. Se întâmpla des ca sculele bune să dispară fără urmă, chiar și din fața ochilor vigilenți ai familiei.

Se strecură ușor la volan și își puse ochelarii de soare. Înainte să învârtă cheia, se asigură că nu uitase nimic. Nu avea foarte multe lucruri de luat; pe lângă rucsac și chitară, își luase cu el scrisoarea și fotografia pe care le primise din America, alături de biletele de avion și de portofel. Pe suportul din spatele lui era o pușcă încărcată, în caz că i se defecta camioneta și era nevoit să umble prin savană, care la urma urmei era unul dintre cele mai periculoase locuri din lume, în special noaptea, chiar și pentru cineva experimentat ca el. În torpedo avea o busolă și o lanternă. Se asigură că avea cortul sub scaun, din nou, în caz de urgență. Era suficient de compact încât să încapă între scaun și podea, și deși nu prea putea să țină prădătorii la distanță, era mai bine decât să doarmă pe pământ. Totul e în regulă, deci, își zise el. Mai pregătit decât atunci nu avea cum să fie.

Ziua deja devenea din ce în ce mai călduroasă, iar în interiorul camionetei era și mai cald. Soluția în acel caz era aerul condiționat de tip 2/32: mersul cu două ferestre deschise, la o viteză de 32 de kilometri pe oră. Nu era de foarte mare ajutor, dar se obișnuise de mult cu căldura. Își suflecă mânecile cămășii bej. Purta pantalonii obișnuiți de drumeții, care deveniseră mai moi și mai confortabili cu trecerea timpului. Probabil că oaspeții din jurul piscinei

de la cabana principală purtau costume de baie și șlapi, dar el nu se simțise niciodată bine îmbrăcat așa. Ghetele și pantalonii de pânză îi salvară viața odată, când se intersectase cu un șarpe mamba negru nervos; dacă nu ar fi fost îmbrăcat potrivit în acel moment, veninul l-ar fi omorât în mai puțin de treizeci de minute.

Se uită la ceas. Abia trecuse de ora șapte, și avea în față câteva zile lungi. Porni motorul, merse puțin cu spatele și se îndreptă către poartă. Sări din mașină, trase de poartă ca să o deschidă, scoase camioneta și închise poarta în urma lui. Ultimul lucru de care ceilalți ghizi aveau nevoie era să se întoarcă la tabără și să-și dea seama că o haită de lei s-a stabilit acolo. N-ar fi fost prima dată – se mai întâmplase, la o altă tabără unde lucrase, în sud-estul țării. Ziua aceea chiar fusese haotică. Nimeni nu știa ce să facă în afară de a aștepta până când se hotărau lei să plece. Din fericire, leii au părăsit tabăra în acea după-amiază ca să iasă la vânătoare, dar din acel moment Tru verifica în mod special porțile, chiar dacă nu conducea el. Unii dintre ghizi erau noi, și nu voia să riște.

Acceleră și se așază mai comod, încercând să-și facă drumul cât mai confortabil cu putință. Primii două sute de kilometri de drum erau de fapt trasee prin pietriș, ciuruite de gropi, la început în rezervație și apoi de-a lungul mai multor sate mici. Partea aceea avea să dureze până după-amiază devreme, dar era obișnuit cu drumul și își lăsă mintea să hoinărească în timp ce străbătea lumea pe care o numea „acasă“.

Soarele scliffea printre norii răsfirați care se alungeau deasupra copacilor și lumină pentru o clipă o pasăre cu pieptul lila, o dumbrăveancă ce se desprinsese de crengile din stânga lui. Doi mistreți de savană traversau drumul în fața lui, tropăind în spatele unei familii de babuini. Văzuse acele animale de mii de ori, dar încă se mira cum puteau supraviețui înconjurate de atâția prădători. Știa, totuși, că natura avea propria poliță de asigurare. Animalele care se aflau pe poziții inferioare în lanțul trofic făceau mai mulți pui; femelele de zebură, de exemplu, erau gestante tot timpul, cu excepția a nouă sau zece zile pe an. În același timp, se estima că leoaicele trebuiau să se împerecheze de mai mult de o mie de ori pentru fiecare pui care atingea vârsta de un an. Era o manifestare

a echilibrului evoluționist prin excelență și, deși îi era martor în fiecare zi, nu înceta să i se pară extraordinar.

De multe ori, oaspeții îl întrebau despre cele mai interesante lucruri pe care le-a văzut în cariera lui de ghid. Povestea atunci cum era să fii în fața unui rinocer negru agresiv sau cum văzuse cândva o girafă care s-a zbătut cu sălbăticie până a născut un pui într-un mod atât de exploziv încât a rămas surprins de violența actului. Văzuse odată și un pui de ghepard cum trăgea, în timp ce urca în copac, un mistreț de savană de două ori mai mare ca el, în timp ce la doar câțiva centimetri în urmă mârâia o haită de hiene care simțiseră mirosul de sânge. O dată, urmărise un câine sălbatic care, după ce fusese abandonat de semenii lui, se alăturase unei haite de șacali – aceeași haită pe care înainte ar fi vânat-o. Poveștile erau nenumărate.

Era oare posibil, se întreba el, să experimentezi același safari de două ori? Răspunsul era și da, și nu. Puteai să mergi de două ori la aceeași cabană, să lucrezi cu același ghid, să pleci la aceeași oră și să parcurgi același traseu, vremea și anotimpul să fie aceleași, dar animalele nu ar fi fost niciodată în același loc și nu ar fi făcut același lucru. Animalele se plimbau între locurile de adăpare, cele de stat la pândă, locurile de mâncat și dormit și împerecheat, fiecare încercând de fapt să supraviețuiască încă o zi.

Într-o margine, văzu o turmă de impala. Ghizii spuneau în glumă că acel tip de antilopă erau un fel de McDonald's al savanei, fast-food din abundență. Făceau parte din dieta fiecărui prădător, iar oaspeții de obicei se plictiseau să le fotografieze după prima ieșire în sălbăticie. Spre deosebire de ei, Tru încetinea camioneta și privea cum, una după alta, făceau un salt imposibil de înalt și de grațios peste un copac căzut, ca și cum era totul parte dintr-o coregrafie. Erau în felul lor, se gândea el, la fel de speciale ca cele cinci mari atracții – leul, leopardul, rinocerul, elefantul și bivolul african – sau chiar „cele șapte mari atracții“, incluzând gheparzii și hienele. Acelea erau animalele pe care oaspeții voiau cel mai des să le vadă în timpul unui safari, cele care trezeau cel mai mare entuziasm. Însă leii chiar nu erau așa greu de văzut, cel puțin atunci când era soare. Leii dorm între optsprezece și douăzeci de ore pe